

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ ΤΗΣ ΕΥΤΥΧΙΑΣ

ΕΞΑΝ καὶ ἐκεῖνο τὸ βράδυ συνηγμένοι εἰς τὸ μικρὸν σαλονάκι τοῦ κ. Εὐθυμίδου οἱ ἴδιοι καθεσπερινοὶ ἐπισκέπται, ὁ κύκλος τῶν στερεοτύπων ἀλλὰ πιστῶν φίλων τοὺς ὁποίους εἶχε προσκολλησθῇ εἰς τὸ φιλόξενον σπίτι τοῦ ὁ οἰκοδεσπότης καὶ ἡ οἰκοδέσποινα, ἄνθρωποι διακρινόμενοι ὄχι μόνον διὰ τὴν φιλοξενίαν των, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν καλαισθησίαν των καὶ τὴν ἐκλεκτικότητά των.

Χρόνια τώρα ἀπὸ τὰς πέντε τὸ ἀπόγευμα ἕως τὰς ἑπτὰ τὸ βράδυ καὶ κάποτε ἀπὸ τὰς ἑννέα ἕως τὸ μεσονύκτιον συνηθροίζετο ἐκεῖ ἡ εὐθυμος συντροφιά καὶ αἱ ὥραι ἐπερνοῦσαν γρήγορα εἰς φαιδρὰν συζήτησιν ἐπὶ ὅλων τῶν θεμάτων τῆς ἡμέρας, εἰς μουσικὴν καὶ εἰς ἐλαφρὸν καὶ ἀβλαβὲς χαρτοπαίγιον.

Ἀπόψε ὅμως ἡ ἐλαφρὸς μυρωμένη ἀτμόσφαιρα τῆς μικρᾶς αἰθούσης, ἐφαίνετο βαρυτέρα καὶ πυκνότερα τοῦ συνηθούς.

Καὶ τὸ ἀρίστως θλιθερὸν καὶ τὸ ἀσφῶς μελαγχολικὸν ἐπλανᾶτο ἐπάνω ἀπὸ τὰς ψυχὰς ὅλων καὶ χωρὶς νὰ εἰξεύρῃ κανεὶς τὸν λόγον, ἤσθάνετο ὅτι δὲν ἦτο ὁ χθεσινὸς εὐθυμος σύντροφος.

Ὁ γηραιὸς συνταγματάρχης, ὁ ὁποῖος εὐοίραζε τὰς ὥρας τοῦ εἰς τὸ μπεζίκι καὶ εἰς τὴν κακογλωσσίαν, ἐκτυποῦσε ἀπόψε δυσθύμως τὰ πόδια τοῦ διὰ νὰ ἀκούωνται συγκρουόμενοι οἱ περνιστῆρες, καὶ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἐφυστοῦσε τόσον δυνατὰ ὥστε τὰ ἐγκαταλειμμένα χαρτιά τοῦ μπεζικιοῦ διεσκορπίζοντο καὶ ἐχρειάζετο εἰδικὴ ἐργασία διὰ νὰ περισυλλεχθοῦν.

Ἡ κ. Ραλλοῦ ἡ οἰκοδέσποινα εἶχε καταλάβῃ τὴν πολυτρόναν τῆς γωνίας καὶ εἰς τὰ ὥραία γαλανά της μάτια ἐξωγραφίζετο ἡ θελκτικωτέρα μελαγχολία. Ὁ οἰκοδεσπότης προσεπάθει ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ν' ἀνοίξῃ μίαν ὁμιλίαν.

— Τί ιδεάν ἔχετε, θὰ κρατήσῃ αὐτὸς ὁ καλὸς καιρὸς ;

— Νὰ συμβουλευθῇς τὸ βαρόμετρον ! ἀπῆντα λακωνικῶς ὁ συνταγματάρχης, διὰ τὴν λίμαν τοῦ ὁποῖου συχνὰ παρεπονεῖτο ἡ συντροφιά !

— Ἐ! ἄς βρέξῃ δὲ καὶ ὀλίγον, ἐρριψοκινδύνευε νὰ συνεχίσῃ ὁ οἰκοδεσπότης. Θὰ κάμῃ καλὸν εἰς τὴν γεωργίαν.

Καμμία ἀπάντησις.

Ἡ δεσποινὶς Λουκία, ἡ κόρη ἡ ἐξυπνὴ καὶ χαριτωμένη, μὲ τὰ μεγάλα μαῦρα μάτια καὶ τὰ πλούσια μαλλιά, τῆς ὁποίας αἱ πνευματώδεις παρα-

τηρήσεις ἐφέροντο εἰς ὅλων τὰ στόματα καὶ διέσχίζον τὸν στενὸν κύκλον τῶν γνωριμιῶν τῆς, δὲν εὑρίσκει τίποτε νὰ εἴτῃ ἐκεῖνο τὸ βράδυ.

Καὶ μαζὶ μὲ αὐτὴν οὔτε ὁ Κωστάκης, ὁ τρυφερὸς ποιητής, οὔτε ὁ Νῆκος ὁ πεταχτοῦ πνεύματος δημοσιογράφος, ὁ αἰωνίως εὐθυμὸς, οὔτε ὁ Σπύρος, ὁ νεαρὸς ἀνθυπολοχαγὸς, οὔτε ἡ Χριστίνα ἐπὶ τέλους, εὑρίσκαν νὰ εἴπουν τίποτε.

— Δὲν μᾶς παίζεις κάτι τι, Λουκία ;

— Ἀλήθεια, εἶπεν ὁ Νῆκος. Ἀπόψε δὲν ἔχομεν κέφι.

— Τὸ ὁμολογεῖς καὶ σύ ; Δυστυχία μας ! Τότε εἶνε ἀλήθεια, εἶπεν ἡ οἰκοδέσποινα.

— Τώρα τὸ ἐκαταλάβατε ; ἀπήντησε δυσθύμως ὁ συνταγματάρχης.

Καὶ οἱ πτερινιστῆρες τοῦ ἀντήχησαν ἄγριοι καὶ τὸ πάτωμα ἤσθάνθη ἐλαφρὰν φρικίασιν ὑπὸ τὴν πίεσιν τῶν ποδῶν του.

Ἡ Λουκία ἐκάθισεν εἰς τὸ πιάνο.

— Τὸ κουαρτέτο τῆς Μποέμ, ἀνήγγειλεν ὁ Νῆκος, παρατηρήσας τὸ τετράδιον, τὸ ὁποῖον ἤνοιξεν ἡ κόρη.

— Μπράβο.

Ἦρχισεν ἡ μελωδία τοῦ πάθους καὶ τῆς ἐγκαταλείψεως καὶ τὰ λόγια ἐκεῖνα τὰ παθητικώτατα τῆς Μιμῆς, ἀποχαιρετώσης τὸν Ροδόλφον, ἐγένεμισαν σπαργμὸν τὴν ἐλαφρῶς ἀρωματισμένην ἀτμόσφαιραν τοῦ δωματίου.

Ἐξετυλίσσεται τώρα σιγὰ σιγὰ ἡ μαγευτικὴ δυαδία καὶ ἡ ἐλαφρὰ καὶ γλυκυτάτη φωνὴ τῆς Λουκίας ἐπανελάμβανε τὴν τελευταίαν φράσιν τοῦ ἀποχωρισμοῦ

ci lasceremo

a la stagion dei fiori

Τὸ ἄσμα ἔπρεπε νὰ ξεψυχήσῃ ἤρεμον, περιπαθὲς, ἐπιθέτον τὴν τελευταίαν σφραγίδα τῆς μελαγχολίας εἰς τὴν ψυχὴν.

Ἡ Λουκία ὅμως ἔκαμεν ἓνα νεωτερισμόν.

Εἰς τὸ τέλος προσέθηκε μίαν βαρεῖαν συγχορδίαν καὶ ἔπειτα ἀνέλυσε τοὺς τόνους τοὺς ἀποτελοῦντας αὐτὴν καὶ ἐπὶ τέλους ἠκούσθη πεταχτὰ πεταχτὰ ἓνα μι μπεμόλ, ὡς ἐλαφρὸς στεναγμὸς καρδίας, ἡ ὁποία δὲν εἶχε πλέον τὴν δύναμιν νὰ κραυγάζῃ.

— Ὁραῖα, εἶπεν ὁ Νῆκος.

Καὶ παρατήρησε καὶ τοὺς ἄλλους, ὡς νὰ ἤθελε νὰ μάθῃ τὴν γνώμην των ἐπὶ τοῦ νεωτερισμοῦ.

Καὶ παρατήρησεν ἑξαφνα ὅτι ὅλων οἱ ὀφθαλμοὶ ἦσαν δακρυσμένοι.

— Περίεργον, εἶπε. Ποτὲ ἄλλοτε δὲν μᾶς ἔκαμε τόσην αἴσθησιν ἡ Μποέμ.

— Ἀλήθεια ! ἠκούσθη ἀπὸ τέσσαρα πέντε στόματα.

..

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν ὁ ὑπὸντάς καὶ ἐπλησίασε τὴν κυρίαν.

— Κυρία, εἶπεν. Ἦλθεν ἡ κυρία Κορνηλία.

— Καὶ γιατί δὲν ἔρχεται μέσά ; ἠρώτησεν ἡ οἰκοδέσποινα ἀνέσυχος.

— Δὲν θέλει. Μοῦ εἶπεν ὅτι θέλει νὰ σᾶς πῇ ἰδιαιτέρως.

— Περίεργον !

Καὶ ἐσηκώθη.

—Τί τρέχει, Ραλλοῦ; ἠρώτησεν ὁ κ. Εὐθυμίδης.

—Ἡ Κορνηλία, ἦλθε καὶ θέλει νὰ μοῦ 'πῇ ἰδιαιτέρως.

—Ἡ Κορνηλία;

"Εως νὰ διευθυνθῇ εἰς τὴν θύραν ἡ οἰκοδέσποινα, ὅλοι οἱ σύντροφοι τῆς βραδυῆς παρουσίασαν τὰ συμπτώματα ζωηροτάτης ἀνησυχίας.

—Τί νὰ τρέχῃ ἀραγε.

Ἡ Λουκία ἐσκυφεν εἰς τὸ αὐτὶ τοῦ Νίκου.

—Κάτι πολὺ κακὸν θὰ συμβῇ ἀπόψε.

—Πῶς τὸ φαντάζεσαι;

—Ἐν πρώτοις διότι εἶσαι μελαγχολικὸς ἐσύ.

—Καὶ ἐπειτα;

—Ἐπειτα διότι εἶμαι μελαγχολικὴ ἐγώ. Ἔχω πολὺ κακὰ προαισθήματα.

—Δὲν βαρύνεσαι!

Ἄλλ' ἐν τῷ μεταξύ τὰ μεγάλα γαλανὰ μάτια τοῦ Νίκου διεθυβύνοντο πρὸς τὴν θύραν.

Ἐφάνη εἰς ὅλους ὅτι ἡ θύρα, ἡ ὁποία ἐκλείσθη ὀπισθεν τῆς οἰκοδεσποίνης, ἔκρυπεν ὀπίσω τῆς ἑνῆς μέγα μυστήριον.

Ἡ Κορνηλία ἦτο ἡ ἀδελφὴ τῆς Ραλλοῦς. Δι' αὐτὴν ἡ Ραλλοῦ εἶχε χρησιμεύσῃ ὡς μήτηρ καὶ ὅλοι ἐκεῖ μέσα συγγενεῖς καὶ ξένοι τὴν ἀγαποῦσαν μέχρι τρέλλας. Ἄν καὶ ἀφ' οὗτου ὑπανδρεύθη δὲν ἦτο πλέον τακτικὴ εἰς τὴν ἀπογευματινὴν καὶ τὴν βραδυνὴν συντροφίαν, ἐφαίνετο ὅμως ὡς νὰ ἦτο πάντοτε παροῦσα ἡ ὥραία καὶ γλυκυτάτη νεᾶνις, ἡ ὁποία μόνη τῆς ἡμποροῦσε νὰ πληρώσῃ πολλὰ κενὰ καὶ ἡ ὁποία καὶ εἰς τὸ νέον τῆς σπίτι δὲν ἐπαυε νὰ ζῇ μὲ τοὺς ἰδικούς τῆς.

—Περίεργον, ἐφιθύρυσεν ὁ συνταγματάρχης.

—Κάτι κακὸν θὰ συμβαίνει, εἶπεν ὁ οἰκοδεσπότης ἀνήσυχος.

Ὁ κ. Εὐθυμίδης ἐπίσσε το ἡλεκτρικὸν κομβίον καὶ ὁ ὑπηρετὴς ἐνεφανίσθη.

—Ποῦ ἐπῆγεν ἡ κυρία καὶ ἡ κ. Κορνηλία.

—Εἰς τὸ γραφεῖον σας, κύριε.

—Τί φαίνεται; θ' ἀργήσουν;

—Ὑποθέτω, διότι ἐκλείσθησαν μέσα καὶ μοῦ εἶπαν ν' ἀπομακρυνθῶ.

—Καλὰ, πήγαινε κάτω.

Ὁ ὑπηρετὴς ἐξηφανίσθη.

—Δὲν παίζομεν ἓνα μπεζίκι, εἶπεν ὁ κ. Εὐθυμίδης εἰς τὸν συνταγματάρχην.

—Εἶσαι καλὰ;

—Νὰ σκοτώσωμε τὴν ὥραν.

—Ἀδύνατον!

Ἐπέραςεν ἀκόμη ὥρα πολλὴ ἐν σιωπῇ. Κανεῖς δὲν εἶχε τὸ θάρρος νὰ ἀνοίξῃ ὁμιλίαν. Ὅλοι μελαγχολικοὶ ἀπερροφῶντο ὑπὸ σκέψεως καὶ ἀπορίας.

Πραγματικῶς τί ἡμποροῦσε τάχα νὰ ἀπειλῇ τὴν ἡρεμον ἐκείνην εὐτυχίαν, καὶ τί νὰ ἔφερεν εἰς τὸ σπίτι τῆς ἀδελφῆς τῆς τόσον μυστηριωδῶς τὴν νεαρὰν γυναῖκα, τὴν ὁποίαν ὅλοι ἐμακάριζον καὶ ὅλοι ἐθαύμαζον διὰ τὴν τύχην τῆς;

Τί τάχα νὰ ἐθάρυνεν εἰς τὴν ψυχὴν τῆς ἀγαπημένης Κορνηλίας, καὶ ποῖον μυστήριον νὰ συνεκλόνισε τὴν καρδίαν τῆς γυναικός, ἡ ὁποία ἕως πρὸ ὀλίγου ἀκόμη ἐθεωρεῖτο ὅτι εἶχεν ὀριστικῶς κατακτήσῃ τὸ μυστικὸν τῆς εὐτυχίας;

Μὲ τὰς σκέψεις αὐτὰς ἡ ὥρα ἐπερνοῦσε μελαγχολικὴ, ἀνάλγητος.

Τὸ ὥρολόγιον, τὸ ὁποῖον ἦτο τοποθετημένον ἐπάνω εἰς τὴν θερμάστραν, ἐσημείωνε τώρα πλεόν ἑνδεκα. Συνήθως τὴν ὥραν ἐκείνην ἡ συντροφιά διελύετο. Κάποτε ὅμως παρετεινέτο καὶ πέραν τοῦ μεσονυκτίου.

Ὁ συνταγματάρχης, ἔχων πάντοτε καὶ ἕνεκα τῆς ἡλικίας καὶ ἕνεκα τῆς θέσεώς του τὸ πρόσταγμα, ἐστράφη πρὸς τοὺς νέους.

— Τί λέτε παιδιὰ, δὲν πηγαίνομεν;

Οἱ νεώτεροι ἡτοιμάσθησαν.

Ἄλλ' ἐστράφη τώρα καὶ ὁ κ. Εὐθυμίδης.

— Ὅχι, εἶπε. Σὲ παρακαλῶ Κλεάνθη, μείνε. Καὶ σεῖς, παιδιὰ, μείνετε. Μήπως εἴσθε ξένοι; Ὅτι καὶ ἂν εἶναι μαζί θὰ τὸ μάθωμεν. Ἄν εἶνε καλὸν, ἕνας λόγος νὰ τὸ μοιρασθῇτε καὶ σεῖς. Ἄν εἶναι πάλιν κακὸν, θὰ μᾶς ἀνακουρίσετε.

Συγχρόνως ἡ Λουκία ἐστρέφετο πρὸς τὸν Νίχον:

— Σὲ παρακαλῶ, εἶπε. Μείνε. Δὲν ἤξεύρω τί ἔγω ἀπόψε. Φοβοῦμαι. Τὰ μάτια μου εἶναι γεμάτα δάκρυα. Νά, ἐδῶ δὲ τὰ κρατῶ. Ὅσον εἴσαι ἐδῶ, ἔχω ὑπομονήν. Ὅπωςδὴποτε μὴ φύγῃς. Ἀφοῦ βλέπεις ὅτι δὲν φεύγουν καὶ οἱ ἄλλοι.

— Μὰ, παιδί μου!

— Ἀντιρρήσεις δὲν δέχομαι, εἶπεν ἡ κόρη. Τὸ εἶπε καὶ ὁ μπαμπᾶς.

— Καλὰ, μένω.

Καὶ ἔμειναν πάλιν ὅλοι εἰς τὴν θέσιν των. Ἡκούετο τώρα τὸ ρυθμικὸν τικ-τάκ τοῦ ὥρολογίου καὶ διεκρίνοντο ἀκόμη εὐκρινῶς τὰ πατήματα τοῦ μαύρου γάτου ἐπάνω εἰς τὸν παχὺν τάπητα.

Ἐπὶ τέλους ἡ θύρα ἠνοίχθη. Ἡ κυρία Παλλοῦ ἐνεφανίσθη ὡχρά, μόλις συγκρατοῦσα τὰ χεῖλη τῆς, τὰ ὁποῖα διετάρασσε φρικίας.

Εἰς τὸ πρόσωπον τῆς οἰκοδεσποίνης διηυθύνθησαν ἐρωτηματικὰ τὰ βλέμματα ὅλων.

— Τί τρέχει, ἠρώτησεν ὁ κ. Εὐθυμίδης.

Ἡ Παλλοῦ ἐκίνησε περίλυπος τὴν κεφαλὴν.

— Κακαὶ εἰδήσεις.

— Ὅχι δά!

Ἡ Παλλοῦ ἐπίσσε τὸ ἡλεκτρικὸν κομβίον καὶ μετ' ὀλίγα δευτερόλεπτα ὁ ὑπὸν ἡγετὴς ἐνεφανίσθη.

— Νὰ πῆς εἰς τὴν Καλλιρόην νὰ ἐτοιμάσῃ ἐπάνω τὰ δύο δωμάτια, τὰ ὁποῖα εἶχε πρὶν ἡ κ. Κορνηλία.

— Μάλιστα, κυρία.

Οἱ σύντροφοι ἐκυττάχθησαν ἔκπληκτοι. Ἡ κ. Κορνηλία ἐπέστρεφεν εἰς τὸ σπῖτι τῆς ἀδελφῆς τῆς· ἐπομένως ἐγκατέλιπε τὸν σύζυγόν τῆς.

Ἄλλὰ διατί;

Τί συνέβη καὶ ἡ Κορνηλία ἄφηνεν οὕτω ἀποτόμως τὸν ἄνθρωπον, τὸν ὁποῖον ἕως τὸ πρῶν ἀκόμη ἐλάτρευεν:

Ἡ Ραλλοῦ ὁμως δὲν ἐφαίνετο διατεθειμένη εἰς ἐξηγήσεις. Ἐπρόκειτο προφανῶς περὶ μεγάλου οἰκογενειακοῦ μυστικοῦ, τὸ ὅποιον δὲν ἔπρεπε νὰ διακοινωθῇ.

Ὁ συνταγματάρχης ἀνέσυρε θορυβωδῶς τὸ ὥρολόγιόν του, μᾶλλον διὰ νὰ δώσῃ μίαν διέξοδον εἰς τοὺς ἄλλους καὶ εἰς τὸν ἑαυτὸν του.

— Διόθολε, εἶπε. Δώδεκα παρὰ δέκα. Τὸ ἐπαρατραθήξαμε ἀπόψε. Πηγαίνομε, παιδιὰ;

Ὅλοι ἐσχηκώθησαν.

— Ὁ Σπῦρος ἔχει καὶ στρατῶνα αὔριον. Καὶ σὺ, κύριε δημοσιογράφε, ὥρα εἶναι νὰ τραβᾷς κατὰ τὸ γραφεῖόν σου.

Τὴν φορὰν αὐτὴν κανεῖς δὲν ἀπεπειράθῃ νὰ τοὺς συγκρατήσῃ. Οὔτε αὐτοὶ θὰ ἔμεναν ἂν τοῖς ἀπηρυθύνετο ἐκ λόγων ἀδρότητας μίᾳ παράκλησις· ἀλλ' οὔτε ἡ παράκλησις ἀπηρυθύνθη.

— Λοιπὸν σᾶς ἀφήνομεν!

— Ὅπως θέλετε.

Ἀντηλλάγησαν οἱ συνήθεις καλονυχτισμοί.

— Τὴν Κορνηλίαν νὰ τὴν συγχωρήσετε πῶς δὲν ἦλθε νὰ σᾶς χαιρετήσῃ, εἶπεν ἡ Ραλλοῦ. Ἄλλ' εἶναι εἰς κακὴν κατάστασιν ἡ καυμένη.

Ἐξήρχοντο τώρα ἕνας ἕνας μελαγχολικοὶ, κατηφεῖς, ἀνήσυχοι οἱ τακτικοὶ καθεβραδυνοὶ θαμῶνες τοῦ κ. Εὐθυμίδου.

Εἰς τὴν θύραν ἡ Λουκία ἔσκυψεν εἰς τὸ αὐτὶ τοῦ Νίκου.

— Αὔριον, ὅταν θὰ ἔλθῃς, θὰ σοῦ τὰ εἰπῶ ὅλα, εἶπε. Κᾶτι τρομερὸν συμβαίνει. Ἐλα ἐνωρίτερα ἀπὸ τοὺς ἄλλους καὶ ἂν αὐτοὶ δὲν μάθουν τίποτε ἀπὸ σένα, Νικό μου, δὲν ἔχω μυστικά!

* *

Εἰς τὸ ἰδιαίτερον δωμάτιον τῆς Ραλλοῦς συνηντήθησαν τώρα ὁ Εὐθυμίδης, ἡ Ραλλοῦ καὶ ἡ Κορνηλία.

Ὁ Εὐθυμίδης διηρυθύνθη κατὰπληκτος πρὸς τὴν εὐρείαν πολυθρόναν, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐξηντηλημένη, κατὰκοπος, θῦμα τρομερᾶς νευρικῆς παραχῆς εἶχε πέσῃ μᾶλλον ἢ εἶχε καθήσῃ ἡ Κορνηλία.

Τὰ μαλλιά της, ἐρριμμένα πρὸς τὸν λαιμόν, ἐτόνιζον ἰδιαίτερος τὴν καταπληκτικὴν ὠχρότητα τοῦ προσώπου της.

Ὁ Εὐθυμίδης τὴν ἐπλησίασε καὶ τὴν ἐφίλησε.

— Τί τρέχει ἐπὶ τέλους, Κορνηλία μου, εἶπε· τί μυστήριον εἶναι αὐτὸ πῶς σὲ φέρνει ἐδῶ τέτοιαν ὥραν; Λέγε μου ὀλίγηγορα. Θὰ τρελλαθῶ.

Καὶ τὴν ἐφίλησε πάλιν περιπαθῶς.

— Δὲν εἶναι ἀξία συμπαθείας, εἶπεν αὐστηρῶς παρεμβαίνουσα ἡ Ραλλοῦ. Εἶναι τρελλή, θεότρελλη!

Ὁ Εὐθυμίδης ἤνοιξε διπλάσιους ἀπὸ τὴν ἐκπληξιν τοὺς ὀφθαλμούς. Ἡ Κορνηλία ἀνελύθη εἰς δάκρυα καὶ ἔδωκεν εἰς τὸν Εὐθυμίδην ἕνα τεμάχιον ἐπιστολῆς.

— Διάδασε, τοῦ εἶπε.

Ὁ Εὐθυμίδης ἔλαβε τὸ γράμμα καὶ τὸ ἐξεδίπλωσεν. Ἦτο ἐπιστολὴ τὴν ὁποίαν ἔγραφε πρὸς τὸν σύζυγον τῆς Κορνηλίας παλαιὸς συμμαθητὴς καὶ φίλος του ἀπὸ τὴν Μασσαλίαν.

Ἐπειτα ἀπὸ τὰς συνήθεις καὶ τυπικὰς διαθεδαιώσεις περὶ τῆς ὑγείας ἠκολούθουν αἱ ἐπόμεναι γραμμαὶ :

«Πῶς τὰ περὶ τὰς λοιπὸν μὲ τὴν γυναῖκά σου; Εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ εἶσαι ὑπόδειγμα εὐτυχίας καὶ ὅτι θὰ ἐξακολουθῇ νὰ τρελλαίνεται τὸ χαριτωμένο αὐτὸ πλασματάκι διὰ τὸν ὑποθετικὸν τῆς δὸν Ζουάν.

«Ὁμολογῶ ὅτι ὅταν μοῦ διηγήθης τὰ τοῦ ἔρωτός σου μὲ τὴν Κορνηλίαν σὲ ἐπύρρα γιὰ τρελλόν. Ὅλοι οἱ ἄνδρες συνήθως φροντίζουν νὰ παριστάνωνται εἰς τὴν μέλλουσαν σύζυγόν των ὡς ἄγιοι Ὀνούφριοι, ὡς δείγματα σωφροσύνης καὶ ἀρετῆς. Σὺ ἔκαμες τὸ ἐναντίον. Ἐνῶ ἦσαν παράδειγμα ἀπαθείας καὶ ψυχρότητας, ἐνῶ ποτὲ σου δὲν εἶχες κάμῃ οὔτε τὸ ἀπλούστερον κορτάκι, ἐνῶ δὲν ἤξευρες πόσα χαρτιὰ ἔχει ἡ τράπουλα, ἐνῶ δὲν ἐγλέντισες καὶ σὺ τὰ νειάτα σου, ἐνῶ σχεδὸν ἐδῶγῃς ἀπὸ τὸ σχολεῖον διὰ νὰ εἰσέλθῃς εἰς τὸ σπίτι σου ὡς ἐγγαμος, ἐσοφίσθηκες νὰ τῆς παρουσιασθῇς ὡς τρομερὸς κατακτητὴς, ὡς ἄνθρωπος ὁ ὁποῖος ἐξετρελλάθῃ μὲ τῆς γυναῖκες, ὡς τρῶφιμος τῶν παρασκηνίων τῶν θεάτρων, ὡς χαϊδεμένο παιδί διεφθαρμένων ἀριστοκρατισσῶν, ὡς ἄνθρωπος τοῦ σχολιοῦ καὶ τοῦ παλουκιοῦ, ὁ ὁποῖος ἔχασεν ὅχι ὀλίγα εἰς τὰ χαρτιὰ, ὁ ὁποῖος ἔφερε τὸν κόσμον ἄνω κάτω.

«Ὁμολογῶ ὅτι ὅταν μοῦ εἶπες ὅτι ἔπρεπε ἔτσι νὰ σὲ παραστήσω κ' ἐγὼ, ὡς παλαιὸς φίλος καὶ συμμαθητὴς σου, ἐδυσκολεύθην πολὺ νὰ πεισθῶ ὅτι θὰ εἶχε καλὸν ἀποτέλεσμα αὐτὴ ἡ τερατώδης ψευτιά. Ἐφοδούμην ὅτι ὁ τρομερὸς κατακτητὴς δὲν θὰ ἤξευρε νὰ ἐκφρασθῇ εἰς τὴν πρώτην γυναῖκα τὴν ὁποίαν ἠγάπα καὶ μὲ τὴν ὁποίαν ἐσχετίζετο. Ἐκοπίασα ὅμως — ὀφείλεις νὰ τὸ ὁμολογήσῃς — ἐκοπίασα καὶ ἐγὼ πολὺ νὰ ἐφεύρω παληανθρωπιές, τὰς ὁποίας ν' ἀραδειάσω εἰς βάρος σου καὶ κατήρτισα ὀλόκληρον πρόγραμμα μὲ νυκτερινὰς συνεντεύξεις, μὲ μονομαχίας, μὲ σκάνδαλα, μὲ ἀπαγωγὰς, μὲ ἀποπείρας δολοφονίας, μὲ ἀπωλείας χρηματικὰς εἰς τὰ χαρτιὰ, μὲ βεκόρ εἰς τὸ πιστό.

«Ἀκόμη γελῶ ὅταν ἐνθυμοῦμαι πόσα γράμματα σὲ χαρτὶ μὲθ' σοῦ ἔγραψα, παραποιῶν τὸν χαρακτῆρά μου διὰ νὰ τὸν κάμω γυναικεῖον. Καὶ γελῶ ἀκόμη ὅταν μοῦ ἔγραφες ὅτι ὅλα αὐτὰ τὰ γράμματα τὰ ἐσύναξε ἡ γυναῖκά σου καὶ ἔκαυχῃτο μάλιστα δι' αὐτὰ, καὶ τὸ μόνον ποῦ σοῦ ἐξητοῦσε ἦτο νὰ μὴ τὰς συλλογίζεσαι πλέον αὐτὰς τὰς μαρκτησίας.

— Ἀχ! ἀλήθεια! εἶπεν ὀλολύζουσα ἡ Κορνηλία.

«Ἀκόμη γελῶ ὅταν σκέπτομαι ὅτι κατώρθωσες νὰ περάσῃς γιὰ λέραι εἰς ποῦ ἦσαν τὸ φρονιμώτερον παιδί τῆς παρέας μας, τὴν ὁποίαν ἄλλως τε ἀπετέλουν ὅλοι καὶ φρόνιμα παιδιά.

«Λοιπὸν ἔπειτα ἀπὸ ὅλα αὐτὰ εἶσαι ἀκόμη εὐτυχής; Ἐγὼ σὲ συμβουλεύω νὰ τὰ ἐξομολογήθῃς ὅλα εἰς τὴν γυναῖκα σου.

— Αὐτὸ ἔκαμε ὁ ἄθλιος, εἶπε διακόπτουσα ἡ Κορνηλία.

«Νὰ τῆς πῇς ὅτι ὅλα αὐτὰ ἦσαν ψέμματα καὶ ὅτι μόνον αὐτὴν ἠγάπησες, ὅτι πρὶν αἱ γυναῖκες δὲν σοῦ εἴκυσαν τὸ ἐνδιαφέρον, ὅτι δὲν εἶχες καμμίαν σχέσιν μὲ τὸν Δὸν-Ζουάν, ὅτι δὲν ἔπαιζες ποτὲ χαρτιὰ, ὅτι δὲν ἤπεις ποτὲ περισσότερον ἀπὸ μισὸ ποτῆρι σαμπάνια.

«Ἄν ἡ ψευτιά ἐνεθουσίαζε — διότι ἀμφιβάλλω — τὴν γυναῖκά σου, ἡ ἀλήθεια θὰ τὴν ἐνεθουσίασῃ περισσότερον ἀκόμη. Τότε ἦτο κοριτσάκι ἀξία-

γαστον μὲ τὴν φαντασίαν ἐξημμένην, τώρα εἶναι γυναῖκα πλέον καὶ σκέπτεται ὠριμώτερον.»

Ἡ ἐπιστολὴ ἐτελείωνε. Ὁ Εὐθυμίδης τὴν ἐδίπλωσε καὶ τὴν ἔρριψε εἰς ἓνα τραπέζι.

— Λοιπὸν ; εἶπε.

— Λοιπὸν ἔκαμε ὅ,τι τοῦ εἶπε ὁ φίλος του, ὁ προκομμένος.

— Μά, παιδί μου, παρετήρησεν πατρικῶς ὁ Εὐθυμίδης, δὲν εἶναι φρόνιμον ν' ἀφήσῃς τὸν ἄνδρα σου διὰ τὸν λόγον ὅτι ὅταν σὲ ἀγαποῦσε σοῦ εἶπε μίαν ψευτιά, ἀθωοτάτην ἄλλως τε.

Ἡ Κορνηλία ἐστέναξε ἀπὸ βάθους καρδίας.

— Ἡ ψευτιά ἐκείνη ἦτον ὁ λόγος διὰ τὸν ὁποῖον τὸν ἠγάπησα, εἶπε. Τώρα πλέον . . .

— Τώρα πλέον ;

— Τώρα δὲν τὸν ἀγαπῶ. Ἀπὸ τὴν στιγμήν ποῦ μοῦ τὰ εἶπε ὅλα αὐτὰ φαίνεται ἄλλος ἄνθρωπος εἰς τὰ μάτια μου. Δὲν ἔχει τίποτε νὰ μὲ ἐλκύῃ· νὰ μὲ τραβῇ· δὲν εἶναι πλέον ὁ Πέτρος ποῦ ἤξευρα, εἶναι ἓνας Πέτρος πεζός, κοινότατος, χωρὶς κανέν ἐνδιαφέρον. Δὲν θέλω νὰ τὸν δῶ στὰ μάτια μου.

Τὴν στιγμήν ἐκείνην ὁ ὑπὸ τῆς ἐκτύπησε εἰς τὴν θύραν.

— Τί τρέχει ;

— Ὁ κ. Πέτρος ἦλθε.

Ἡ Κορνηλία ἠγέρθη.

— Δὲν εἴμεθα ἐδῶ, εἶπε. Δὲν θέλω νὰ τὸν ἰδῶ.

Καὶ κατέπεσεν εἰς μίαν πολτρούαν.

— ὦ ! γιατί ὁ ἄνθρωπος αὐτός νὰ καταστρέψῃ τὸ μυστικὸν τῆς εὐτυχίας μου ;

Γ. Β. ΤΣΟΚΟΠΟΥΛΟΣ

— Ἀχ ! δὲν ξέρεις. Λιλή μου, πόσον ἀνησυχῶ γιὰ τὸν Τάκη. Χθὲς μοῦ ὠμολόγησε καθαρὰ, πῶς ἂν ἐξακολουθῇ ὁ μπαμπᾶς νὰ ἀρνήται τὸν γάμο μας, θὰ αὐτοκτονήσῃ !

— ὦ, τὸν καυμένο ! . . . Τόσον πολὺ τὸν ἐπνίξαν τὰ χρέη ;